

ALCESTE,
TRAGEDIA PER MUSICA,
DA RAPPRESENTARSI
NEL
REGIO TEATRO;

Alceste,
En Tragisk Opera,
til at opføres
[paa]
Hof. Theatret;

Oversatdt paa Dansk af R. Soelberg.

København 1774,
Trykt hos H. J. Graae boende i Knabroestrædet No. 70.

5573

ARGOMENTO.

Admeto, Re di Fera in Tessaglia, Sposo di Alceste, trovandosi sul punto di perder la vita, Apollo, che esiliato dal Cielo, era stato accolto da lui, ottiene dalle Parche, che non morrà, purchè si trovi chi muoja in vece sua; Alceste accetta il cambio, e more; ma Ercole, amico di Admeto, che giunge in Fera in tal circostanza, ritoglie Alceste alla morte, e la rende al suo sposo. Tal è il piano della celebre Tragedia d' Euripide intitolata Alceste; ma io, in luogo d' Ercole, ho finto, che Apollo benificato da Admeto operi per gratitudine questo prodigo.

La Scena è in Fera.

PER-

Indhold.

Sa Admetus, Konge i Pheræ i Thesalien og Alcestis Gemahl, finder sig paa det ydersie ill at miste Livet, formaaer Apollo, som, imedens sin Landflygtighed fra Himmelnen var bleven vel antaget af ham, hos Parcerne, at han en skulde døe, naar der kuns fandtes en, som vilde døe i hans Stæd; Alcestes andtager at gaae i hans Stæd, og dør, men Hercules, Admetus gode Ven, sem kommer til Pheræ, i den Tid da dette hændes, briuger hende tilbage igten fra Doden, og giver hende igten til hendes Gemahl. Saajedes er Planen til den berømte Euripedis Tragedie, kaldet Alcestes; men jeg har digtet, at Apollo, som havde myndt Belgierninger af Admeto, udretter dette Underværk af Taknemmelighed, i stæden for Hercules.

Skuepladsen er i Pheræ

PERSONAGGI:

ADMETO, Re di Fera in Tessaglia.

Il Sgr. ANDREA GRASSI.

ALCESTE, Sua Sposa.

La Sigra. TERESA TORRE.

EUMELO,)

ASPASIA,) Loro Figli.

ISMENE, Confidente di Alceste.

La Sigra: ELISABETTA ALMERIGI.

EVANDRO, Confidente di Admeto.

Il Sgr: JENS MUSTED.

Gran Sacerdote d' Apollo.

Oracolo.

Un Nume Infernale.

Apollo.

CORO di Cortigiani.

- di Damigelle.
 - di Sacerdoti d' Apollo,
 - di Numi infernali.
-

La Poesia è del Sgr. Ranieri di Calsabigi.

La Musica è del Sgr. Cavaliere Gluck.

AT-

Personerne:

Admetus, Kongen af Phere i Thessalien;

Hr. Andreas Grassi.

Alcestes, Hans Dronning;

Hr. Theresa Torre.

Pumelus,) Deres Barn.

Aspasia,) Alcestis Fortroelige;

Hr. Elisabet Almerigt.

Evander, Admetis Fortroelige:

Hr. Jens Musted.

Apollinis ypperste Præst.

Oraclet:

En Hervedes Gud.

Apollo.

Chor af Hoffets Herrer.

= af Hof-Damerne.

= af Apollinis Præster.

= af Hervedes Guder.

Poesien er af Hr. Ranieri af Calsabigi.
Musiken er af Hr. Cavalier Gluck.

ATTO PRIMO.

Preda egualmento sono
Nel tugurio i pastori, i Re sul trono.

CORO.

Ah di questo afflitto Regno,
Giusti dei, che mai farà!
No, per noi del Ciel lo sfegno
Peggior fulmine non à
Ism. Infausta Reggia! che immer-
solo. sa in gemito
Di voci flebili risuonerà!
Patria infelice! che un denso
turbine
D'armi straniere circonderà.

CORO.

Ah di questo afflitto regno,
Giusti Dei! che mai farà?

(Segue Ballo esprimente dolore.)

Evan. Amorosi vassalli, oggi riceve
Di tante sue virtù nel comun lutto
Un giusto premio il nostro Re; Ma in vano
Per lui si piange: Alle preghiere, ai voti
Non soa propizi i Numi; andiamo al Tempio
Viti.

Hyrderne i Hjerten, ere ligesaa vel
den grumme Døds Hylte, som Kongerne
paa Thronen.

Chor.

Ach! Retsfærdige Guder! Hvad skal
der vel blive af med dette bedro-
vede Rige!

Men, Himmelens Brede kan en
have en værre Lynud, til Straf
for os!

Isin. { Det ulykkelige Slot! som er ned-
alleene. slaget af Kummer,
 vil blive opfyldt af Graad og
 Hylen.
{ Vanhældige Fæderneland! som
 vil blive omringet
af en føl Virvelwind af frem-
mede Baaben!

Chor.

Ach! Retsfærdige Guder! Hvad skal
der vel blive af med dette bedro-
vede Rige!

(Her følger en Dans, som tillidsgiver Sorg.)

Evan. Æ kierlige Undersaatter, i Dag faaer
vores Konge, i den almindelige Sorg, en
velfortient Len, for sine mange store Dyder;
Men man græder forgivæs for ham: Guderne
ere ikke gunstige mod vore Bonner og Lovter;

ATTO PRIMO.

Vittime, doni ad offerir; si chieda
 Un Oracolo almeno; almen si sappia
 In sì grave periglio
 Se per noi v' è pietà, se v' è consiglio.

CORO.

Ah di questo afflitto regno
 Giusti dei, che mai farà!

(s' apre la porta del Pallazzo.)

Ism. Tacete - - - ah della Reggia
 S' apron le porte! - - - Oh Dio!
 Mi trema il cor: Mille funesti oggetti
 Mi dipinge il pensier. Venite; andiamo
 La dolente Regina
 Pictosi ad incontrar - - ma nò - - fermate;

(Comparisce sulla porta la Regina.)

Nel suo dolore oppressa
 Co' mesti figli suoi viene ella stessa.

(Il Popolo voltandosi, e vedendo Alceste, che tien per mano i due suoi figli, separandosi a destra, ed a sinistra, per dargli luogo, intuona il Coro seguente, mentre ella s' avanza con il suo seguito.)

SCENA SECONDA.

Alceste, Eumeo, Aspasia, seguito di Damigelle, e detti.

Coro

Lader og gaae til Templen og frembringe Slags-
Offer og Gaver; man maa i det ringeste forlange
et Svar af Draklet; man maae, i saa stor
en Fare, i det ringeste viide, om der er
Medhynk og Raad for os.

Chor.

Ach! Retfaerdige Guder! Hvad skal
der vel blive af med dette bedros-
vede Rige!

(Slottets Port aabnes.)

Jsm. Hier stille : : : Ach! Slottets Porte
aabnes! : : : O Hud!
Mit Hierte skielver: Mine Tanker afmaler
tusinde bedrovelige Ting for mig. Kommer,
lader os
gaae den bedrovede Dronning i Mode, og viise
vores Medhynk : : : Men ney : : : bier
(Dronningen sees i Porten.)

Der kommer hun selv, overvældet af Kunimer,
med sine sorrigulde Barn.

(Folket, som vender sig, og seer Alcestes, som har
fine to Barn ved haanden, adskiller sig til højre
og venstre Side, for at gisre hende Plads, og istem-
mer følgende Chor, mens at hun kommer frem med
ht Folge.)

Anden Scene.

Alcestes, Eumelus, Aspasie, Følge af
Hof-Damer, og de forrige.

Chor

ATTO PRIMO

Coro a destra *Coro a sinistra.*

Misero Admeto! -- Povera Alceste!
Dolenti immagini -- Idée funeste

Tutti

Di duol, di lagrime, e di pietà!
Chi fra gli amplexi . - Chi fra i lamenti
De' Figli teneri . - - Figli innocenti,

Tutti

L' afflitta Madre consolerà?

Alc. Popoli di Tessaglia, ah mai più giusto
Fù il vostro pianto! A voi non men che a
questi

Innocenti fanciulli
Admeto è Padre. Io perdo
Il caro Spolo, e voi
L' amato Re: La nostra
Sola speranza, il nostro amor c' invola
Questo caso crudel; ne sò chi prima
In si grave sciagura,
A compianger m' appigli
Del regno, di me stessa, o de' miei figli.
La pietà degli Dei sola ci resta.
Ah non si perda, o fidi,
L' ora in dolersi; insieme
La clemenza de' Numi
Corriamo ad implorar. Già si prepara
Per cenno mio il sacro rito; io stessa
A voi darò l' esempio
D' umiltà, di rispetto.

Tutti. Al Tempio, al Tempio.

Co-

Chor paa høyre Chor paa venstre
Side Side.
Elendige Admete! : : Arme Alcestes!
J ynkellige Billeder . J bedrøvede Fo-
restillinger.

Alle.

Til Sorg, Graad og Medhylk!
Hvem skal ved disse unge . Hvem skal ved
Børns Favnetag, . . disse uskyldi-
ges Klage.

Alle.

Trost den kummerfulde Moder?

Alc. Ach! J Thessaliske Folk, aldrig har eders
Graad været bedre anvent! Admetus er
ligesaavel eders som
disse uskyldige Børns Fader. Jeg mister
en kær Gemahl, og J
en elsket Konge. Denne grusomme
Skæbne bortriver os vores eeneste Haab,
og vores Kærlighed; og jeg veed ikke hvem jeg
først, i denne store Ulykke, skal begræde,
enten Riget, mig selv eller mine Børn.
Gudernes Medlidenhed er allene
tilovers for os; Ach! J troe Undersætter,
lader os en tage Tiden
med at beklage os; lader os tilsammen
skynde os hen at anraabe
Gudernes Misfundhed. Man tillaver
allereede, efter min Besaling, den
hellige Øfring; jeg selv
vil give eder Exempel
paa Ydmynghed, og Høyagtelse
alle. Til Templen, til Templen.

Chor;

ATTO PRIMO

CORO.

Ah di questo afflitto regno
Giusti Dei! che farà

Ah per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non à!

Alc. Basta, basta così; ciascuno al Tempio
Preceda i passi miei; verrò compagnia
Alle vostre preghiere,
A' vostri sagrissizi. Avanti all'ara

(Partono tutti, restando solo Alceste co' Figli, e le Damigelle.)

Una misera Madre,
Due bambini infelici,
Tutto un popolo in pianto
Presenterò così; forte con questo
Spettacolo funesto, in cui dolente
Gli affetti, i voti suoi dichiara un regno,
Placato alfin farà del Ciel lo sdegno

Jo non chiedo, eterni Dei,
Tutto il Ciel per me sereno;
Ma il mio duol consoli almeno
Qualche raggio di pietà
Non comprende i mali miei,

Chor.

Ach! Retfærdige Guder! Hvad
skal der
blive af med dette bedrøvede
Rige?

Ach Himlens Brede kan ey have en
værre Lynild, til Straf for os.

Alc. Lad det nu være nok saaledes; gaaer nu
alle hen
til Templen, Jeg kommer efter, for at
være delagtig i eders Bonner og Øfringer.
(Alle gaaer bort, undtagen Alcessis med Hornene, og
Hof-Damerne.)

Der for Alteret vil jeg da fremstille
en elændig Moder, med
to ulykslige Barn,
og et heelt Folk i Graad; maaske at Himlens
Brede ved dette bedrovelige Oprin,
hvori et Rige tilkiendegiver
sin Kierlighed og Hengivenhed, endeligen
skal tade sig tilfredsstille.

O! evige Guder, jeg begierer ey
At Himlen aldeeles skal klares
op for mig;
Men lad i det ringeste en Straa-
le af

Medhynk treste min Kummer.
Hvo som ey har en Gæsfælles om-
me Kierlighed,

ATTO PRIMO.

Ne il terror , che m' empie
il petto,
Chi di moglie il vivo affetto,
Chi di madre il cor non à

Eum. Madre mia - -

Afp. Bella Madre - -

Eum. Non t' affigger così.

Afp. Tu mi dicesti - - -

Eum. Madre , tu m' insegnasti - - -

Afp. Ti sovviен - - -

Eum. Tel rammimenti.

a Due. Che son giusti gli Dei , che son clementi,

Alc. Cari Figli! del diletto
Sposo mio ritratti espressi ,
Ah correte a' dolci ampiessi ,
Ah stringetevi al mio sen.

Freddo ò il sangue in ogni
vena ,

Se a voi penso , 6 Figli amati ,
Ah di me più sventurati
Non vi renda il fato almen !

Non comprende i mali miei
Ne il terror , che m' empie
il petto ,

og hvem som en har et Moders
Hærke,
kan en bearbe mine Ulykker
og den Nædsel, som opvildrer mit
Bryst.

Eum. Min Moder = = = =

Asp. Denlige Moder = = = =

Eum. Bedrov dig en saaledes.

Asp. Du har sagt mig = = =

Eum. Du har lært mig, Moder = = =

Asp. Du husker det = = = =

Eum. Du erindrer dig det,
begge. At Guderne ere retfærdige, og at de ere miskun-
delige.

Alc. Ricære Born, I min elste Ge-
mahls

udtrykte Billeder,

Ach! iller, at jeg kan omfavne
eder,

Ach! trykker eder op til mit
Bryst.

Mit Blod tilsner i hver en Aare
Naar jeg tænker paa eder, aller-
lærreste Born.

Ach! giv Sliæbnen i det rin-
geste en

giver eder ulykkeligere end mig!

Hvem som en har en Egtefælles
omme Kierlighed,
og hvem som en har et Moders
Hærke,

ATTO PRIMO.

Chi di moglie il vivo affetto,
Chi di madre il cor non hà.

(parte co' Figli.)

Coro delle Damigelle con Ismene.

Miseri Figli ! - - - Povera Alceste !
Dolenti immagini - - - Idée funeste
Di duel, di lagrime, e di pietà !
Chi fra gli amplexi - - Chi fra i lamenti
De' figli teneri - - - Figli innocenti,
L'afflitta Madre consol... ?

(partono.)

SCENA TERZA.

Tempio d' Apollo, con statua del Nume, Ara, e Tripode. Gran Sacerdote preceduto da' Ministri, e sacrificatori con Incen'eri, strumenti da Sacrifizio, e vittime.

*Gran S.A te, Nume del giorno, a te del Cielo
Ornamento, e splendor, da noi svenate
Queste vittime sono ; A te consuma
La sacra fiamma arabo odore ; Ingombra
Colle nere ali sue l' orrida morte
Il nostro amore, il nostro Re : risplenda
Un tuo raggio per lui ; tu rasserenà
La Tessaglia infelice in pianto avvolta,*

Første Act.

19

kan en begribe mine Ulykker
og den Kædsel, som opfylder
mi! Bryst.

(hun gaaer med Barnene.)

Chor af Høf-Damerne med Jæmene.
De arme Barn . . Usle Alcestes!
Synkelige Billider . . Bedrovelige Fo-
restillinger
Til Sorg, Graad og Medhylk.
Hvem skal ved disse unge. Hvem skal ved
Borns Favnetaag . . de uskyldige
Borns Klage
Troste den Kummerfulde Moder?
(De gaaer.)

Tredie Scene.

Apollinis Tempel med Gudens Billeder,
Alter og Tresod. Den ypperste Præst, og
for ved ham Oprarterne og Offer-Præ-
sterne, med Røgelse-Bar, Offer-
Redskaber og Slagt-Offere.

Præ. Til dig, du Dagens Gud, til dig Himmelens
Zir, og Glæds, ere disse Offere
af os slagtede; For dig fortærer den
hellige Rue, den Arabiske Røgelse; Den græsselfige
Død overs্যgger med sine føle Vinger
Veres Konge, som vi elsker; Lad en
af dine Straaler skinne for ham; tilfredsstil
Du det ulykkelige Thessalien som soemmer i
Graad,

ATTO PRIMO.

E d' un popolo amante i voti ascolta.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
 Che freme al trono intorno
 O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor
 Sai, che ramingo ed esule
 T' accolse Admeto un
 giorno,
 Che dell' Anfriō al mar-
 gine
 Tu fosti suo pastor

GranS. Sospendete, o Ministri,
 Il lagrifizio, e le preghiere: Al Tempio
 La Regina s' avanza; alla dolente.
 Devota pompa esser vorrà presente.

SCENA QUARTA.

Alceste, Eumelo, Aspasia, Ismene, e seguito delle Damigelle, Popolo, e detti.

Alc. Nume eterno immortal, se col tuo sguardo,
 Che de' nostri pensieri
 Scopre i segreti, in me fin or trovasti
 Puro cor, caste voglie,

og bonher et Folk, som elsker sin
Konge.

Chor af Præster.

O du Apollo som bærer Pile og
Røgger,

Fordriv det mørke Uvenr,
Som sinner omkring Thronen,
Med din flerskinnende Hånds.

Du ved, at Admetus tilforn tog vel
imod dig,
da du ombandrede og var land,
flugts; og at du været Hyrde hos ham
ved Flodens Amphrysi Bredder.

y. Præ. Hører op I Præster
med Øfringen, og Bonnerne: Dronningen
nærmer sig til Templet; Hun vil være
nærvarende ved denne sinceresulde og
andægtige Ceremonie.

Fjerde Scene.

Alcestes, Eumelus, Alspasia, Ismene, med
Sølge af Hof-Damer; og Folket,
samt de forrige.

Alc. Du ævige udodelige Gud, efterdi du med
dit Sny,
hvormed du opdager vore Tankers Hemmelig-
heder, hidindtil har fundet et reent Hjerte,
Kyndik Attraae, Uskyldighed og Hengivenhed
til Guderne,

ATTO PRIMO.

Innocenza, e pietà; se ogni mia sorte
 Da te conobbi; e se il tuo culto, e questa
 Immagin tua mai fù da me negletta,
 L' offerte, i voti miei benigno accetta.

(Alceste co' figli prende luogo vicino al gran Sacerdote, e mentre si replica il Coro, si fa l' offerta de' doni, e si adorna l' Ara di ghirlande.)

CORSO.

Dilegua il nero turbine,
 Che frene al trono intorno
 O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor!

Gran S. I tuoi priegi, O Regina, i doni tuoi
 Propizio oltre l' usato
 Apollo accoglie. A cento segni espressi
 Già presente io l' affermo ---- Ecco che
 invasò
 Dal suo sacro furor quel che ragiono,
 Oltrapassa il mortale - - - Ecco si spande
 (Infiammandosi a poco a poco, e con entusiasmo,)
 Odor celeste - - - Al simulacro intorno
 Arde un cerchio di luce - - - Ah già son
 pieni
 Questi archi, e queste mura
 Della mente del Nume; I suoi decreti
 Ei stesso detterà - - - L' altare ondeggià,
 Il tripode vacilla;
 Si scuote il suol - - - rimbomba il tempio,
 Oh genti,

hos mig, og du veed, at jeg har fiendt, at al
min Lykke kom fra dig;
og at jeg aldrig nogen Tid har forsømt at dyrke
dig, og dette dit Billedet, saa antag da miskun-
delig mit Offer og mine Bonner.

(Alleesies med Barnene tager Plads nær ved den y-
pperste Præst, og imdens at Choret igentages, bliver
Gaverne offrede, og Alteret udzires med Blomster-
Krands.)

Chor.

O du Apollo, som bær Pille og
Rogger,
Fordriv det mørke Uvær,
som suuser om Thronen,
med din klarstinnende Glæds!

y. Præ. Dine Bonner, o Dronning, og dine Gaver
antager Apollo med meer end almindelig
Maade. Jeg forsikrer, ved hundrede udtrykkelige
Tegn, som jeg seer, at han allerede er her nærvæ-
rende = = = Agt, at hvad jeg, som nu er opfyldt
af hans hellige Forighed, taler, overgaaer det
dødelige = = =

Se nu udbreder sig en himmelsk Lugt = = =
(han bliver efterhaanden mere hæstig, og med Hær郁felse.)

Kundt om Billedet brænder en Krands af
Klarhed = = = Ach disse Hælvinger, og disse
Mure ere allerede fulde af Gudens Billie; han
vil selv afdige sit besluttede Raad = = = Alteret
bevæger sig,

Trefoden ryster;

Gorden bæver = = = Templen giver Gienlyd = = =

ATTO PRIMO.

In rispetto, in timore - - -
 Tacete, udite. - - - E tu deponi Alceste
 (S'avanza la Regina co' Figli vicino all'ara, e s'inginocchia.)
 L'orgoglio del Diadema:
 Piega a terra la fronte, ascolta, e trema

ORACOLO.

(si pronunzia dalla bocca del Nume.)

Il Re morrà, s' altri per lui non
 more.

CORO.

Che annunzio funesto
 Di nuovo terrore!
 Fuggiamo da questo
 Soggiorno d' orrore.

(Fuggono tutti.)

SCENA QUINTA.

Alceste, Eumelo, e Aspasia.

Alc. Ove son! che alcoltai! Qual non oscuro
 Oracolo fatale.

Il Nume pronunziò! Morrà lo sposo,
 S' altri per lui non more! - - - a chi pro-
 porlo!

Dachi sperarlo! - - - A quel crudel decreto
 Ciascun m' abbandonò. De' miei fedeli
 Alcun non veggo - - - A tutti
 Cara è la vita - - - Il miglior dono è questo,
 Che far possan gli Dei - - - Misero Admeto!
 Prence infelice! ove trovar chi voglia,
 Per prolungarti i giorni,

O Folk, bærer Henvagtesse og Frygt = = =
 Dier; Hører. = = = Og du Alcestes, nedlæg
 (Dronningen nærmer sig med Bernene til Altret, og
 falder paa Knæ.)
 Kronens Henhed:
 Vøj dit Hoved til Jorden, hør og skielv.

Oraflet.

(dette tales ud af Afstandens Mund.)

Kongen skal døe, hvis en anden ej
 dør for ham.

Chor.

Hvilket et bedroveligt Budskab
 Om en nye Raadsel!
 Lader os flye bort fra dette
 Forstrækkelige Sæd.
 (de flyer alle bort.)

Tjentte Scene.

Alcestes, Eumelus og Alspasia.

Alc. Hvor er jeg! hvad hørte jeg! Hvilket et
 ulykkeligt Svar gav Guden, og som en er
 roetydigt! Min Gemahl skal døe,
 hvis en anden ej dør for ham! = = . Hvem kan
 man giøre slikt et Forslag! Af hvem kan man
 vente det!

Enhver forlader mig ved denne grumme Dom.
 Jeg seer ikke nogen af mine troe Folk = = = Alle
 har Livet fjert = = = Det er den beste Gave,
 sem Guderne kan give = = = Elændige Aldinete!
 Ulyksalige Konge! hvor skal man finde nogen,
 sem, for at forlænge dine Dage, vil foralemmie

ATTO { PRIMO. }

Se stesso, e i giorni suoi porre in oblio!
V' è, chi t' ami a tal segno? - - - Ah vi
son io.

Già tutta alla mente
Luminosa si mostra
La grande Idéa: Già di sublime ardire
Mi s' empie il cor. Chi tanto
Di me, del mio volere
Signor si rende! - - Ah lo conosco -- Il Nume
Il Nume in me si muove; Egli m'inspira
Il sacrificio illustre: Ei vuol che Alceste
Un magnanimo esempio oggi assicuri
Alle spose fedeli a' di futuri.

Ombre, larve, compagne di
morte,

Non vi chiedo, non voglio
pietà;

Se vi tolgo l' amato Conforto,
V' abbandono una sposa
fedel.

Non mi lagno di questa mia
sorte;

Questo cambio non chiamo
crudel.

Ombre, larve, Compagne di
morte,

Non v' offenda sì giusta
pietà.

Forza ignota, che in petto mi
fento,

sig selv og sit eget Liv !
Er der nogen, som elsker dig saa højt ? Ach ! Ja
det er mig.

Denne høye Tanke viiser sig allerede
herlig i mit Sind : mit Hjerte opfyldes
allerede af en stor Dristighed.
Hvem er det som tiltager sig saa
stor Magt over mig og min Villie ! . . .
Ach jeg kiender ham . . . Guden,
Guden rører mig ; Han indsynder mig at
blive dette vpperlige Offer : Han vil at Alcestes
i Dagskal blive et sikkert og høymodigt exempel
paa troe Egtesæller for tilkommende Eider.

Alander og Stygger, som ere i Ds.
dens Selskab,

Jeg forlanger ey, og vil ey, at J
skal hukke mig ;

Dersom jeg fratager eder en kær
Gemahl,

Saa overlader jeg edet igjen en
troe Hustrue.

Jeg beklager mig ikke over denne min
Slicbne ;

Jeg falder ikke dette Bytte grumt.
I Stygger og Alander, som ere Ds.

dens Selskab,
Lad saa retmessig en Wiedynk ey
misshage eder.

En ubeklendt Kraft, som jeg fornem-
mer i mit Hjerte,

Giver

ATTO PRIMO.

M' avvalora, mi sprona al
cimento,
Di me stessa più grande
mi fa.
Ombre, Larve, compagne di
morte,
Non vi chiedo, non voglio
pietà.

SCENA SESTA.

Alceste in atto di partire con Eumelo, e Aspasia, indi Evandro, che frettoloso accorrendo s'incontra in lei, poi Ismene da un'altra parte.

Evan. Ah t'affretta. o Regina, in brevi istanti
Admeto non vivrà: L'orror di morte
Già gli corre sul volto; almen riveggia
La dolce sposa.

Ism. Alceste,
Ah corri, ah non tardar: Di te richiede,
Te chiama il Re; Morir si sente, e seco
La sua sposa non vede;
Non trovar Figli. Ha sempre
Sulle labbra il tuo nome, e gira intorno
Gli occhi gravi, e languenti,
Di te cercando.

Alc. (Omai
L'atto grande s'adempia.)

Evan. Da' Numi, ah ben lo sai,
Non v'è più che sperar; vieni, t'abbracci

Giver mig Moed, eg synnder mig
til dette Forsøg.
Ja opnør mig over mig selv.
J Stygger og blander, som ere Dø-
dens Selskab,
Jeg forlanger ev, eg vil ev, at J
skal hylde mig.

Siette Scene.

Alcestes som vil gaae med Eumeo og
Aspasia, derefter Enander, som kommer
hastende, og møder hende, siden
Jsmene fra den anden Side.

Evan. Ach synnd dig, O Dronning; Admetus lever
ikuns saa Øyeblik: Dødens Angest har ud-
bredet sig
paa hans Ansigt; Lad ham i det ringeste
se hans sode Gemahl endnu engang.

Jsm. Alcestes,
Ach lob! Ach tav ikke: Kongen spørger efter dig,
han kalder paa dig; han seer at Døden er nær,
og seer ikke sin Egtesælle hos sig;
Han finder ikke Børnene;
Han har altid dit Navn paa Læberne, og vender
sine afmægtige og længselfulde Øyne allevegne
omkring, for at søge efter dig.

Alc. (Nu maa da
denne store Gierning fuldfores.)

Evan. Ach du veed det vel, at der er intet
at haabe hos Guderne; og lad

ATTO PRIMO.

L' infelice tuo sposo
 Un' altra volta ancor; vada alla tomba
 Con quel dolce conforto
 Più lieto almen. Che più gli resta in
 queste

Sue mortali agonie?

Alc. Gli resta Alceste.

(Con maestà, e risolutezza; parte in fretta co-
 figli.)

SECNA SETTIMA.

Evandro, Ismene. e subito a uno, a due, a
 tre Ministri del Tempio, Cittadini, Uomini,
 e Donne da diverse parti, i quali interrogando
 i sudetti personaggi, che in atto di partire
 mostravano di andare dietro ad Alceste,
 gli fermano sulla Scena.

Una voce. E non s' offrèse alcuno?

Altra voce. E alcuno ancora (Con fretta quasi interrom.
 Non si presenta? pendosi)

Altra. E vana

Questa speranza

Evan. Ogn' uno

Ama se stesso - - -

Ism. Ama la vita

Una Voce. E come

I vecchi padri - -

Altra V. E i figli - - -

Altra. E i congiunti - - -

Un' alt. E le spose - - -

Altr. Amati oggetti - -

Amo-

Den ulykkelige Gemahl endnu engang
omarme dig; Lad ham med denne sode
trost i det ringeste gaae desto gladere
til Graven. Hvad har han meere tilovers
i denne hans sidste Dods Strud?

Alc. Han har Alcestes.

(med Majestæt, og færdig Beslutning; og gaaer hastig
bort med Borncene.)

Skvende Scene.

Evander, Istinene, og strax derpaa nogle
efter nogle af Templs Prester, samt
Indbyggere, Mandfolk og Fruentimer,
fra adskillige Sider, som adspør-
ger de bencvnte Personer, hvilke være på
veye til at gaae bag efter Alcestes, og saer
dem til at bie paa Skue-Pladjen.

En Røst. Og ingen har tilbudet sig?

En anden. Og har ikke nogen endt (med Hast, som de falde
nu fremstillet sig? hverandre i Talen.)

En anden. Det er
unnetigt, at haabe det.

Evan. Enhver
elster sig selv = = =

Istin. Og elster Livet.

En Røst. Og hvorledes
De gamle Fædre = = =

En anden. Og deres Born = = =
anden. Og Blodsvorvandterns = = =

En anden. Og de nye giftede = = =
anden. Som de elster = = =

anden.

ATTO PRIMO.

- Alt.* Amorosi così - -
Alt. Tencri tanto - -
Tutti. In lutto abbandonar, lasciar in pianto!
Una Voce. Non hò cor - -
Altra V. Non mi sento
 Tanta virtù - -
Altra. Tremo in pensarla - -
Alt. Oh giorno
 Infausto troppo - -
Alt. E la Regina? - -
Alt. E Alceste? - - -
Evan. Partì
Ism. Conic al Consorte.
Evan. Ah non resiste
 Misera al suo dolore!
Ism. Anche per lei
 Ci rimane a tremare
Una Voce. Oh Alceste - - -
Altra V. Oh Admeto - - -
Altra. Giusto Re - -
Alt. Dolce Padre - -
Alt. Ah non lagnarti - -
 D'un popolo fedel. - - -
Alt. Non incolparlo
 Di finto amor.
Alt. Di menzognera fede.
Tutti. Troppo domanda il Ciel, troppo ci
 chiede,

CORO.

Chi serve, e chi regna,
 E nato alle pene;
 Il colmo del bene
 Il trono non è.

- anden. saa fierlige :: :: ::
 anden. saa omhertede :: :: ::
 alle. Skulde de forlade dem i Sorg og Graad !
En Røst. Nej jeg har ikke Hierte :: :: ::
En anden. Jeg finder en, at jeg
har saa megen Dyd :: :: ::
 anden. Jeg skielver ved at tænke derpaa :: :: ::
 anden. O alt for
ulyksalige Dag :: :: ::
 anden. Oj Dronningen ?
 anden. Oj Alcestes ?
Evan. Hun gif.
Ism. Hun skynder sig hen til hendes Gemahl.
Evan. Ach den elendige, hun kan ey
udholde sin Kummer!
Ism. Vi har og Aarsag til
at frygte for hendes Skæbne.
En Røst O Alcestes :: :: ::
 anden. O Admetus :: :: ::
 anden. Den retfærdige Konge :: :: ::
 anden. Den omme Fader :: :: ::
 anden. Ach beklag dig ikke
over et troe Folk.
En anden. Beskyld det en
for en forstilt Ricerlighed.
 anden. Og for en falsf Troestab.
 alle. Himmel forlanger alt formeget af os.

Chor.

Baade den som tiner, og den som
regterer

Er fød til Viderværdigheder ;
 Thronen er ikke den
største Lyksalighed.

ATTO PRIMO.

I pianti vi sono,
 Le cure, gli affetti,
 Gli affanni, e i sospetti,
 Tiranni de' Re.

Partono tutti da diverse parti, ed Evandro, e Ismene dalla parte ov' è entrata Alceste.

Fine dell' Atto Primo.

ATTO SECONDO.

SCENA PRIMA.

Oscura e folta selva sacra agli Dei infernali, con Simulacri rozzi de' medesimi; Notte.

Alceste, e Ismene.

Ism. Ferma: Perche abbandoni
 Il tuo sposo spirante, i figli in pianto,
 La Reggia in lutto? in questi
 Solitari ritiri
 D' avide belve il piede
 Come ardisci inoltrar? Con qual disegno?
 Per qual vana speranza? e vuoi lasciarti
 Tanto in preda al dolor - - -

Alc. T' acchetta, e parti - - (con Maestà.)

Ism. Ma dove andrai? Già l' ombre sue dispiega

L

Der er Graad,
Sorg, Sinds Lidelser,
Kummer og Mistanker
Kongernes Tyranner.

(De gaaer alle, til adskillige Sider; og Grander og Ismene til den Side hvor Alcestes er gaaet.)

Ende paa den første Act.

Den Anden Act. Første Scene.

En mørk og tyl Skov, helliget for Helvedes Guder, med sammes ilde-dannede Billeder; Nat.

Alcestes og Ismene.

Ism. Vie: Hvorfore forlader du Din døende Gemahl, dine grædende Børn, og Slottet i Sorg? Hvorledes tor du vove dig her ud i disse Dde opholds Stæder for de vilde glubende Dyr? I hvad Forsæt? Bed hvad for et unyttigt Haab? og vil du saaledes reent overgive dig til et Ros for din Kummer = = =

Alc. Tie stille, og gaae = = = (med Majestæt.)

Ism. Men hvor vil du gaae hen? Den stille Nat

ATTO SECONDO.

La cheta notte. Ignote
 Sono a noi queste selve: Un culto antico
 Sacre le rende: Ogn' uno
 Ne paventa l' accello - - Ah se frattanto,
 Che qui senza consiglio
 Errando vai, che privo
 Di te, del tuo soccorso.
 Lasci lo sposo tuo, morte l' invola,

Alc. Non parti? (con isdegno.)

Ism. Ubbidirò.

Alc. Lasciammi sola. (con impeto.)

All
Ism
All

Ism. Parto - - Ma senti - - Oh Dio!
 Di te che mai farà!
 Alceste, ah per pietà
 Parla - - rispondi.
 Mi fa tremare il core,
 Quel, che non sai celar;
 Ma più mi fa tremar
 Quel, che m' ascondi
 (parte.)

SCENA SECONDA.

Alceste poi Coro de' Numi infernali non veduto;
indi i Numi medesimi

Alc. Partì. Sola restai - - - Teneri affetti,
 Magna nimi pensieri,
 Eccovi in libertà - - Ma - dove - sono -
 (s' avanza al bosco.)
 In qual parte m' aggirò?

Dove

All

udbreder allerede sine Skygger. Disse Skove
ere os ubekendte: En gammel Dyrkelse gør
dem hellige: Enhver frigter for at komme
her hid . . . Ach dersom, imidlertid,
at du her gaaer og omvanker
raadvild, og forlader din Gemahl allene,
uden din Hjelp,
at Deden bortriver ham.

Alc. Er du en endnu gaaet? (med Vredes.)
Ism. Jeg skal adlyde.
Alc. Lad mig være alleene. (med Hæftighed:)

Ism. Jeg gaaer . . Men hør . . O Gud!
Hvad vil der blive af dig!
Alcestes, Ach for Himlens Skyld
Zael, . . . svar.

Det seem du en kan dølge
kommer mit Hierde til at skelве;
Men det som du dølger for mig,
kommer mig endnu til at skelве
meere.

(Hun gaaer.)

Anden Scene.

Alcestes, siden et Chor af Hervedes Gu-
der, som ey sees, derefter
de samme Guder.

Alc. Hun gif. Jeg blev allene . . Nu da min om-
me Kierlighed, og mine høymodige tanker, nu
har i eders Friched . . Men . . hvor er jeg =
(gaaer ind i Skoven.)
Eil hvilken Side skal jeg vende mig?

ATTO SECONDO.

Dove incauta m' inoltro? - - Ah qual paura
 Spirano queste piante; In qual profonda
 Caliginosa notte
 Mi veggo immerſa! Un cheto
 Alto silenzio ingombra
 La tenebrosa selva, ove non odo
 Vento alcun, che fufurri,
 Fronda scossa che tremi, Eco che plori;
 Sol questi muti orrori
 Interrompe talor lugubre suono
 D' acqua, che fra le rupi urta, e si frange,
 O di notturno augel, che rauco piange.
 E fra tanti spaventi
 Io respiro infelice! - - Ah mentre in vita
 Mi serba amor, che vive in me, s' affretti
 Il glorioſo cimento.
 Proteggetemi, o Numi, ecco il momento.

(s' inoltra verso i Simulacri.)

Tu tiranno dell' Ombre,
 Tu Signor dell' Abisso, e voi di Lete,
 E voi di Flegetonte
 Implacabili Dei, che avete il trono
 In quelle ignote al Sol chiostre funeste,
 Chiamo voi, parlo a voi - -

Voce non veduta.

Che chiedi Alceste?

Alc. Chi mi parla! - - Che rispondo?

(si vedono comparire nel fondo del bosco alcuni spettri.)

Ah che veggo! - - Ah che spavento
 Ove fuggo! - - Ove m' ascondo!
 Ardo... Gelo... e il core jo sento

Veni-

Hvor vover jeg ubetenksonime mig hen?
 Hvilken en Skræf indjager disse Dræer?
 Hvilken en sort og føl Nat omringter mig!
 En dyb Taushed hersker overalt i
 Denne morke Skov; jeg hører ikke
 en vind som suuser
 ikke et Blad, som rorer sig, en heller Echo som
 græder; Denne græsselige Taushed afbrydes
 allene undertiden af en bedrovlig Lyd af
 Vand, som slaaer op til Klipper og bryder sig,
 og af Nat-Ugler, som hyler med en hæs Stem-
 me. Og jeg Ulykksalige lever
 iblandt saa mange Forskrækkelse! - - - Ach
 jeg maa, mens Rierlighed lader mig leve,
 og den lever i mig, skynde mig at fuldføre
 mit roesværdige Forstet.
 Beskyt mig, O Guder, her er det Dyeblit.
(nærmer sig til Gilledeerne.)

Du Skyggernes Tyran,
 Du Afgrundens Herre, og Zethes
 og Phlegethons uforsoenlige Guder,
 som har eders Throne i de
 for Soelen ubekendte bedrovelige
 Hoeliger; Det er eder jeg falder paa;
 Jeg taler til eder - - -

En Røst som høres.

Hvad vil du, Alcestes?
 Alc. Hvem taler til mig! Hvad skal jeg svare?
(nogle Spøgelser lader sig see bag i Stoven.)

Ach hvad seer jeg! . Ach hvilken Skræf!
 Hvor flyer jeg hen! . - Hvor skuler jeg
 mig; Jeg blusser - jeg tisner, og føler at

ATTO SECONDO.

Venir meno - - oppresso in seno
 Con - - un - - lento - - pal - - pitar
 Non ò voce - - Non ò pianto.

Manco - - moro; - - e in tanta pena
 Il vigor - - mi resta - - appena,
 Per dolermi - - e per tremar.

(s' appoggia, e si lascia cader sopra un fasso.)

Coro de' Numi Infernali non veduto.

E vuoi morire, o misera!

Quando di gioventù
 T' adorna il fiore?

Troppò ti lasci opprimere
 In dura servitù
 Da un cieco amore.

Alc. Stelle! - - chi mi risveglia (rivenendo.)
 Da quel forte letargo, in cui mi strinse
 Debolezza, e terror! - - L' ardir primiero
 Come ritrovo in me! - - Come diversa
 Tanto son da me stessa! - - O sia che morte,
 Quanto più s' avvicina
 Meno orribil diventi;
 O che men si sgomenti
 Nell' incontro crudel, chi per sua scelta
 Fugge la vita; all' alma mia non sono
 Già tremende così, già tanto atroci
 Quell' ombre, quelle larve, e quelle voci.

Coro de' Numi Infernali non veduto.

Altro non puoi raccogliere
 Da questa tua virtù
 Che un vano onore.

mit Hjerte bliver afmægtig · og beklemt
i mit Bryst med · et · langsomt · Slag.
Jeg kan en tale · · Jeg kan en gæde ; Jeg be-
svimer · · Jeg doer · · og jeg har i min sto-
re Kummer · · næppe Kraft · · til overs
til at beklage mit · · og · · til at spælve.
(Hun hælder sig til en Steen, og lader sig falde paa den.)

Chor af Hævedes Guder som ey sees.
Og du vil dee , O elændige !

da du deg endnu er
i din Ungdoms Blomster ?
Du lader dig alt for meget undertrykke
i en Blind Kierligheds
haarde Trældom.

Alc. Himmel ! · · · Hvem opvaagner mig

(Hun kommer sig igien.)
af den dybe Slumrur, hvori jeg af Afmægtighed
og Angest var falder ! · · · Hvorledes finder jeg
min forrige Dristighed igien i mig ! · · · Hvorle-
des jeg er mig selv ey mere liig ! eller det maae
være, at Deden, jo meere den nærmere sig,
bliver jo mindre forstrækkelig ;
Eller og at den , som efter eget Vall
skyer Livet, frngter mindre
for dens Grusomme Modt ; Disse Stygger ;
disse Aander , og deres Rost
ere ikke meer saa græsselige og grusomme.

Chor af Hævedes Guder, sem sees ikke.
Du kan en have anden Mytte
af denne din Dyd
end en forfængelig Ere.

ATTO SECONDO.

Pensa, mal cauta giovane,
 Che mai risorge più,
 Mai più, chi more.

Alc. Lo sò, Numi, lo so - - Ma forse intanto
 Spira il mio ben; forse fra' labbri suoi
 Cogl' ultimi singulti
 Si confonde il mio nome; Ah nò! Si salvi:
 (s' alza rissoluta.)

Viva l' amato Admeto, e Alceste adempia
 I decreti del ciel, vittima illustre
 D' amor, di fedeltà - - Numi d' Averno,
 (s' avanza rissolutamente verso il bosco.)

Udite il voto mio tremendo, e sacro:
 A voi, per il mio sposo, io mi consacro.
 (Esce il Coro de' Numi infernali.)

Un Nume infernale.

Dunque vieni: La morte t' accetta,
 E di Lete ti mostra il sentier;
 Già ti chiama, ti sgrida, t' affretta
 Dalla sponda l' antico Nocchier.

(circondano Alceste.)

Alc. Uditemi, fermate - - Ah troppo, o Numi,
 Siete pronti a' miei voti! Il caso mio
 E' degno di pietà soffrite almeno
 Che una moglie, una madre,
 Dal conforto, da' figli abbia un ampiolesio,
 Prenda l' ultimo addio.

Alc.

Ux

Betænk, uforstiglige unge Menneske,
at den som dør,
kommer aldrig tilbage igien.

Alc. Jeg veed det, Guder, jeg veed det - - men maa-
ſtæe min allerkiereste imidlertid dør; Maasfee
at han med sine Lebter i de sidste Suk
nævner mit Navn; Ach nej! Jeg maa frelse
ham: Den elſte Admetus ſkal (Hun reiſer ſig med
leve, og Alcestes ſkal opſtolde færdig Forsæt.)
Himmelens Besalinger; ſom et herligt Offer paa
Kierlighed og Troeskab - - I Hervedes Guder,
(Hungaer med beſluttet Dristighed hen i Sloven.)
Hører mit forſkræffelige og hellige Læſte:
Jeg opofrer mig til eder i min Gemahls Stæd.
(Choret af Hervedes Guder kommer frem.)

En af Hervedes Guder.

Kemda: Døden modtaqer dig,
Dg vilser dig Venen til Lethe;
Den gamle Færge-Mand paa Land.

Bredden
falder allerede paa dig, ja han ſkæl-
der, og skynder paa dig.

(De omringer Alcestes.)

Alc. Hører mig, bier - - Ach, O Guder, i ere
at for hæſtige med mit Læſte! Min Omſtændig-
hed er Niedynkt værd. Tillader i det ringeftre
at en Hustrue tager ſidste Aftfed
med ſin Egesælle, og at en Modter faaer
det ſidste Havnetag af sine Børn.

ATTÒ SECONDO.

Un Nume infernale:

Ti sia concesso.

Alc. Non vi turbate, nò,
Pietosi Dei!
Se a voi m' involerò
Qualche momento.
Anche senza il rigor
De' voti miei
Io morirò d'amor,
E di contento. (parte.)

(I Numi infernali accompagnando Alceste sino alla scena esprimono co' gesti il loro stupore, e partono.)

SCENA TERZA.

Camera interiore del Pallazzo Reale, con sacrario domestico, ed Ara. La Scena è illuminata per celebrare l' inaspettato ristabili-
mento di Admeto.

*Coro de' Cavalieri, e Damigelle di Corte, in-
di Admeto, con seguito, ed Evandro.*

CORO.

Dal lieto soggiorno,
Funesti pensieri,
Fuggite, volate.
Al Trono d'intorno,
Ridenti piaceri,
Venite, tornate.

En af Hælvedes Guder.

Det skal være dig tilladt.

Alc. Men, fortørnes en,

I medlidende Grader,

Hvis jeg skynder mig bort
fra eder nogle Døeblik.

Jeg vil, endeg foruden
mit strænge Løste,
Døe af Kærlighed,
og med Fornøjelse. (Hun gaaer.)

(Hælvedes Guder følger Alcestes hen til Siden af Stue-
Pladsen, og tilkendegiver deres Forundring med Gebær-
der og gaaer.)

Tredie Scene.

Et Cabinet i det Kongelige Slot, med et
lådt Huus-Sacristicie, og et Alter. Stue-
Pladsen er illumineret til at høxtidig-
holde Admeti uforventede Opkomst.

Chor af Høffets Herrer og Damer, deref-
ter Admetus med Folgestab,
og Evander.

Chor.

Slyer, I bedrøvede Tanker,
og skynder eder bort
fra dette glade Stæd.

Dg Ismitilende Fornøjelser;
kommer tæn tilbage
omkring Thronen.

ATTO SECONDO.

Evan. Signor, mai più sincero,
 D' un popolo fedele,
 Il giubilo non fù. Quanto l' affisse
 Di perderti il timor! Padre t' adora,
 Ti rispetta regnante; in te ripone
 La sua felicità. No, non eccede
 Il publico piacer, quando fra tante
 Di pianto, e di dolor meste vicende
 Pietoso a' nostri voti il Ciel ti rende.

Adm. Da qual letargo, Evandro,
 Mi risveglio in un punto? e qual portento
 Alla tomba m' invola! Ancora ingombra
 D' immagini di morte
 La mente mi vaccilla; Ad altri oggetti
 Rivolgeisi non osa
 L' attonito pensier: sospeso ancora
 In un dubbio molesto
 Non sò troppo, se sogno, o se son desto.

Evan. Ah respira mio Re; Giorni felici
 Ti promette la sorte. Idée più liete
 Nell' anima raccogli;
 Pensa a goder. Del nostro amore è dono
 La vita, che t' avanza: Il nostro pianto
 Dal Ciel l' ottenne: alcun de' tuoi più cari
 L' Oracolo adempi.

Adm. Come! che ascolto!
 Che disse il Nume?

Evan. Il Re morrà, se un altro
 Non muor per lui.

Adm. Barbara legge! e credi - - -

Evan. Si, tu rissorgi, e in un momento; effetto
 Non è questo del caso,
 Non d' umano soccorso;

Evan. Ho
 Er
 me
 for
 for
 for
 gr
 mi
 me
 lig
 igi
Adm. As
 jeg
 dr
 op
 og
 Et
 S
 og
 ell
Evan. A
 lyb
 pa
 ser
 G
 erl
 fid
Adm. H
Evan. R
 en
Adm. O
Evan. J
Evan. Z
 he

Evan. Herre, aldrig har noget
 Troe Folks høytidelige Glede været
 meere velmeent. Hvor havde den Frygt
 for at miste dig bedrevet dem! De tilbeder dig
 som Fader, de ærer dig som deres Regent; de
 grunder deres Lykkelighed paa dig. Nej den al-
 mindelige Glede kan en gaae for vidt, naar den
 medlidende Himmel, mit i saa mange begrede-
 lige og sinertefulde Dilettante, giver dig tilbage
 igien efter vore Bonner.

Adm. Af hvad for en tung Sovn, Evander, vognede
 jeg nu paa engang? og hvad for et Jerntegn un-
 drager mig fra Graven! Mit Sind er endnu
 opfyldt med Forestillinger om Dodden,
 og er uvis paa sig selv; Mine forskrækkede
 tanker tor en henvende sig til andre Ting;
 Jeg svever endnu i en stor Evolvaadighed,
 og veed ej til visse, om jeg drømmer,
 eller om jeg er vaagen.

Evan. Ach! min Konge lev; Skiebnen lover dig
 lykkelige Dage. Lad din Siel falde
 paa gladere Tanker; Tænk paa at
 leve fornshet. Det Liv, som du har tilbage, er en
 Gave af vores Kierlighed til dig: Vores Graad
 erlangede det af Himmelnen: En af dine meest
 Eicere Undersaetter har opfyldt Draklets Dom.

Adm. Hvorledes! Hvad hører jeg!
 Hvad har Guden sagt?

Evan. Kongen skal døe, hvis en anden
 ej doer for ham.

Adm. O barbariske Befaling! Og du troer - - -

Evan. Ja, du er kommen op igien, og i dette Øyeblik;
 Det er ikke noget, som er skeet ved Skiebnen, ikke
 heller ved menneskelig Hilsp; Det er Himmelens
 Gier-

ATTO SCECONDO.

Opra è del Ciel: Vi fù, Signor, chi a morte
Per te s' offerse; il dubitarne e' vano.

Adm. Oh troppo ingiusto, oh strano
Voler de' Numi; oh sacrificio illustre
D' un amico fedel! Merita, Evandro,
Più d' ogn' altro la vita,
Chi così ne fa dono - - E a chi son io
Di tanto debitor?

Evan. Non è palete.

Adm. E Alceste? e la mia Sposa
Ov' è? che fa? perche non viene ancora
Meco a goder di queste
Contentezze improvvise?

Evan. Eccoti Alceste. (guardando entro la Scena.)

SCENA QUARTA.

Alceste, Ismene, e Detti.

Adm. Adorata consorte! e pur di nuovo
Ti riveggo, son teco,
(correndo ad abbracciarla.)

Son tuo, ti stringo al sen. Per te penoso
M' era il morir; per la diletta Alceste
Amo tanto la vita. I cari Figli
Così mi serbi il Ciel, come io sol bramo
Nel nostro dolce laccio

Passarne i giorni, e poi morirti in braccio.

Alc. (Oh momento! oh dolor!) (mesta, e confusa)

Adm. Sposa! ben mio,
Ma perche non m' abbracci?
Ma perche non mi parli? Ah qual m' ascondi
Tuo segreto dolor! Quanto crudele
E' per me quel silenzio! - E il tuo frequente

Im-

Gierning: Herre, der har været nogen, som har tilbudet sig i dit Stæd; Det er en at twile paa.

Adm. O hvor uretfærdig og felsom
er Gudernes Billie; O hvilket et herligt Offer
af en troe Ven! Evander, den som gjor sig en
Gave af sit Liv, fortiner det, mere
end nogen anden = = = Og hvem er jeg da
sia høyligen forbundne?

Evan. Det er en bekjendt.

Adm. Og Alcestes? Og min Gemalinde,
hvor er hun? Hvor gaaer det hende? Hvi er
hun endnu en kommet hid for at tage Deel i
denne uventede Fryd med mig?

Evan. See der har du Alcestes.

(Han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)

Fjerde Scene.

Alcestes, Ismene, og de forrige

Adm. Tilbedelige Gemahlinde! Og jeg seer dig dog
igien, jeg er hos dig,

(Han løber hen at omfavne Hende.)

Jeg trækker dig op til mit Bryst. For din Skyld
var Døden mig bedrovelig; Jeg elsker Livet saa
høyt, for din Skyld, min høytelkede Alceste.

Gid Himlen bevare vores kære Born, da jeg alle-
ne ønsker at tilbringe mine Dage i vores sode
Egte-Foræring, og siden at dø i dine Arme.

Alc. (O hvilket Øyeblik! O! Smerte!)

(bedrøvet og forvirret.)

Adm. Men, Gemahlinde! min Skat,
hvi omfavner du mig en!

hvorsore taler du en til mig! Ach hvad er det for
en hemmelig Sorg, soni du skuler for mig! hvi
er din Taushed gruesom for mig! og du blegner

ATTO SECONDO.

Impallidire! Il sospirare, il tanto
 Fissare in Ciel i sguardi, ed a vicenda
 Girarli in me, che dir vorrà? Quel pianto,
 Che ti scorre sul volto,
 Che reprimer non fanno
 I tuoi languidi lumi, è amore, è affanno?

Ah perchè con quelle lagrime
 M' avveleni il mio contento?
 Dunque io godo un sol momento,
 E poi sempre o da soffrir!

I dol mio - - .

(sempre con passione, e premura)

Alc. (Morir mi sento.) (sempre confusa.)

Adm. Non rispondi?

Alc. (Ah che martir.)

Adm. Uno sguardo - - -

Alc. (E senza piangere.)

Adm. Un' amplexo - - -

Alc. (Oh Dio! l' estremo.)

Adm. Ah! m' ascolta.

Alc. (Io gelo, io tremo.)

Adm. Parla almen.

Alc. (Che posso dir?)

Adm. E' mia pena il tuo tormento;
 Sei mia speine, e il mio tesoro.

Alc. (Mille volte io così moro,
 Pria di giungere a morir.)

Adm. Consorte; Alceste! e perchè più palese
 A me non è tutto il tuo core? A parte
 Perche più non son io de' tuoi contenti,
 Delle tue pene?

Non

Adm. Ge-
 me-
 Hi-
 i d-

saa ofte ! du sukker , du seer saa ofte stort
paa Himmelten , og vænder undertiden dine
Øyne til mig ; hvad vil det sige ? Hvad vil den
Graad sige , som nedstrømmer paa dit Ansigt ,
og som dine matte Øyne en kan henvende ,
er det Kierlighed , er det Sorg ?

Ach hvi forgifte du min Glæde
med disse Tæarer ?

Tea glæder mig da kuns et Øveblis ,
og siden skal jeg altid klide Kummer !

Min Gudinde . . .

(Altid med Kierlighed og Øinhæggetilighed.)
Alc. (Jeg føler , at jeg dør ,)

(Altid forvirret.)

Adm. Grare du en ?

Alc. (Ach hvilken Præne !)

Adm. Et Øyekast . . .

Alc. (Dg uden at græde .)

Adm. Et Savne . Tag . . .

Alc. (O Gud ! det sidste)

Adm. Ach hør mig .

Alc. (Tea tisner , jeg skælver .)

Adm. Tæl i det ringeste .

Alc. (Hvad skal jeg sige ?)

Adm. Din Kummer er min Plage ;

Du er mit Haab , og min Stat .

Alc. (Saaledes dør jeg tusinde Gang ,
og , førstend jeg kommer ill at døe .)

Adm. Gemalinde ! Alcestes ! ach hvi er du ey
meere aabenhiert mod mig ?

Hvorsore har jeg ey større Andeel med dig
i dine Bekymringer og i din Glæde ?

ATTO SCECONDO.

Alc. Ah la fedel tua sposa
 Non affliger così. Tu vivi; al mondo
 Altri non v' è, che più ne goda, e v' abbia
 Di me parte miglior.

Adm. Ma perche tanto
 Dunque t' affanni?

Alc. Oh Dio! - - -
 Non curar di saperlo.

Adm. I cari Figli? - - (con premura.)

Alc. Non ti turbar, son salvi i Figli. (con affanno.)

Adm. E come
 Temer puoi, che la sorte,
 Che ci ride felice, ancor si cangi?
 Vivo, Sei mia, son salvi i Figli, e piangi?

Alc. Ma - - non sai? - - Ma t' è ignote,
 Come 'n pollo parlò?

Adm. Lo so, t' intendo:
 V' è, chi more per me. Senti: io comprendo
 Del magnanimo voto
 La sublime virtù. Tuo sposo, appresi
 Il prezzo della vita; Un si grandono
 Avanza ogni mercè; ma, se t' è noto
 Quell' Eroe, quest' amico,
 Questo benefattor, scoprilo: io giuro,
 Ch' eterno in questi lidi
 Il suo nome vivrà; che alla sua sposa
 A' Genitori, a' Figli
 Padre, figlio, consorte
 Sempre farò; che dopo te, mia vita,
 La miglior parte avranno
 Di tutti i miei pensieri, e del cor mio.
 Parla,

Alc. D
 n
 in
 h
 Adm. e
 d
 Alc. L
 L
 Adm. L
 Alc. L
 Adm. L
 Alc. L
 Adm. L
 F
 si
 C
 ~
Alc. G
Adm. G

Alc. Ach bedrøv en saaledes din
troe Gemalinde. Du lever; i Verden er
ingen, som glæder sig mere derover, og som
har større Deel deri, end jeg.

Adm. Men hvorfore bekymrer
du dig saa meget?

Alc. O Gud! - - -
Bryd dig ey om at faae det at vide.

Adm. De skære Bern - - - (M.d Omhnggelighed.)

Alc. Foruroelige dig en, Børnene ere i god Behold.
(med Bekymring.)

Adm. Og hvorledes
kan du fr ygte, at Skæbnen, som
smiler lykkeligen til os, skal endnu forandre sig?
Jeg lever, du er min, Børnene ere frelste, og du
græder?

Alc. Men - - du veed ikke - - men er det dig ubekjendt,
hvorledes Apollo har talet?

Adm. Jeg veed det; og jeg forstaer dig:
Der er nogen, som dør for mig. Hør, jeg be-
griber denne Dyd's Ypperlighed, af dette ædel-
modige Offer. Jeg har, som din Gemahl
lært hvor dyrebart Livet er; Saa stor en
Gave overgaar ald Belonning; men dersom
denne Helt, denne Ven, og denne Belgierere
er dig bekjendt, saaaab en hvem han er: jeg
sværger, at hans Mavn skal øvig leve
i disse Egne; og at jeg altid skal staae hans
Hustrue i Mand's Stæd, hans Bern
i Faders Stæd, og være som en Son
mod hans Forældre; og
at de, næst efter dig, mit Liv,
skal have den største Andeel i alt hvad jeg
skal tænke paa, og i mithierste. Eael doa.

ATTO SCECONDO

Alc. Oh Dei! (con affanno.)

Adm. Piangi?

Alc. Ah sposo!

Adm. E ben?

Alc. Son io.

Ism.) Santi Numi del Ciel!

Evan.)
Adm. Tu? - - come? Alceste,
 Tu tlessa! - - Oh colpo atroce!
 Oh nero giorno! Oh d' una cieca mente
 Misero error! - - Tu m' ami,
 E te non ami! E a segno
 Di morir, di lasciarmi,
 Di privarmi di te! - - Che mai facesti? - -
 Io quando mai ti chiesi
 Questa prova d' amor? Ma quando ancora
 A quel voto crudel t' abbia sospinta
 Ia tirannia di fregolato affetto?
 Non vivrò: Vano è il dono; io non l' ac-
 cetto.

Alc. Sposo, non v' è più tempo; I voti miei
 Son scritti in Cielo. Il tuo presente stato
 Lo palesa abbastanza; e mai più chiaro
 Il Dio parlò.

Adm. Nò, sempre oscuro, e sempre
 Misterioso risponde. Io volo al Tempio,
 A interrogar di nuovo
 L' Oracolo fallace. Il mio rifiuto
 Saprà la Terra; Io voglio
 Che conosca, che apprenda,
 Che non curano i Numi
 Innocenza, e virtù; che si fan gioco
 De' mortali infelici. In questo stato
 Più riguardi non ò: Colla ragione

Per-

Alc. O Guder! = = = = (med Bedøvelse.)

Adm. Græder du?

Alc. Ah Gemahl!

Adm. Nu vel da?

Alc. Det er mig.

Jän. ^I hellige Himmelens Guder!

Evan) ^I hellige Himmelens Guder!

Adm. Du? = = = Hvorledes? = = = Alcestes,

Du selv! = = O grumme ulvke!

O føle Dag! O elændige Bildfarelse af en
forblendet Forstand! = = = Du elsker mig,
og du elsker dig en selv, og det saaledes
at du vil doe, forlade mig,

og skille mig fra dig! = = = Hvad har du vel
giort? = = Naar har jeg nogen Tid forlangt
denne Prove paa Kierlighed af dig? Men naar
har endog denne urimelige Kierligheds
Tyrannie drevet dig til at giore dette gruesomme
Lofte? Nej jeg vil ikke leve: Gaven er unhyttig;
Jeg tager en mod den.

Alc. Min Gemahl, det er forsildigt; mine Løfter
cre skrevne i Himmelten. Din nærværende
Sundheds Forfatning beviser det nok; og Gu-
den har aldrig talet indeligere.

Adm. Nej, han svarer altid forblunmet
og mørkt. Jeg vil skynde mig til Templet
for at asperge det skuffende
Drakel paa nye igien. Jorden skal faae
at viide om jeg faaer Aflag; Jeg vil
at den skal kiende og lære,
at Guderne hverken agter
Uskyldighed eller Dyd; og at de driver Spot med
de ulyksalige Mennesker. I den Omstændighed
som jeg er udi, har jeg ingen Agt for dem:

ATTO SCECONDO.

Mi sento indebolir. M' abbaglia il giorno,
(fiede.)

Mi s' aggrava il respiro; un fuoco interno
 Consumando mi và - - Diletta Ismene,
 Amoroſe compagnie,
 Negl' eſtremiti momenti.

Aſſistetemi ancora. A me togliete
(ſe le toglie la Corona; ſe le ſciolgono i Capelli.)
 Queste miferie pompe; a me recate
 Le ghirlande, i profumi:
(partono due Damigelle.)

L' ultime offerte mie abbiano i Numi.

Ism. Oh come rapida,
 Nel ſuo bel fiore,
 La vita amabile
 Per te fuggì!

Coro di Damigelle.

Oh come rapida
 La vita amabile
 Per te fuggì!

Ism. Qual rosa tenera,
 Che in ſu l' albore
 Gelido Borea
 Inaridi.

CORO.

Oh come rapida,
 Nel ſuo bel fiore,
 La vita amabile
 Per te fuggì!

(Entrano co' fiori, e profumi le Damigelle.)
 E il

at jeg bliver afmægtig. Dagen blinder mig,
(Han sætter sig.)

jeg taber min Aande; En indvortes Blid
 fortærer mig . . . Min elste Ismene;
 og I mit fædre Sælfab,
 Hjælper mig endnu i de sidste Døeblik.
 Tager disse elændige Prydelse af mig.

(De tager Kronen afhænde, og løser hendes Haar.)
 Og bringer mig Blomster-Krandse og
 Roselser: (To Hof-Damer gaaer.)
 Guderne skal have nuine sidste Øffringer.

Ism. O hvor hastig
 forsvandt Livet,
 i sit beste Flor,
 for dig, elskværdige!

Chor af Hof-Damerne.

O hvor hastig
 forsvandt Livet
 for dig elskværdige!

Ism. Ligesom den syæde Rose,
 som den kolde Norden Wind
 forvisner
 i Dagningen.

Chor.

O hvor hastig
 forsvandt Livet,
 i sit beste Flor,
 for dig, elskværdige!

(Hof-Damerne kommer ind med Blomster og Roselser.)

Ism.

Ism. E il cor non mi si spezza! e il nostro affanno,
La tua pietà, la tua virtù non scema
L' ingiustizia del Ciel?

Alc. T' accheta, i Numi
A torto accusi: Alceste offendì: Io stessa
Volontaria m' offensi, e la mia morte
E' pietà, non rigor. Gli amati figli
Fà che vengano a me: Fra tante pene

(parte una Damigella.)

Abbia qualche contento
Nello stringerli al petto
Una Madre che more - - E voi fratanto
Meco a' Numi porgete
I voti, e le preghiere; e non piangete.

(preparano l' altre l' offerte sull' ara.)

CORO.

Una Voce. Così bella! *altra voce:* Così giovane!

altra. Così casta! *altra:* Così cara!

Tutti. Crudel preda a morte avara
Giusti Dei perche farà!

Una Voce. Quel bel volto, e quel bel riso;

altra. Lo Splendor di quei bei lumi,

Tutti. Ah perche, pietosi Numi!
Sempre a noi s' asconderà?

(s' alza Alceste sostenuta dalle Damigelle; s' accosta
all' ara, e brucia de' profumi.)

Ve-

Ism. Og mit Hjerte brister ey! Og vores Sorg,
din Hengivenhed, og din Dyd kan ey formilde
Himmelens Uretfærdighed?

Alc. Tie. Du har Uret i at beskynde
Guderne: Du fortørner Alcestes: Jeg har selv
frievilligen frembudet mig; og min Dod kom-
mer af Medhynk, og en af Evang. Lad mine fåere
Børn komme til mig: Jeg maa, i det mindste,
(En Hof-Dome gaaer.)

i saa stor Kummer, have den Glede, at
trykke dem op til mit Bryst, nu da jeg, som
deres Moder, gaaer til Dodden - - - og I, oples-
ter imidlertid eders Bonner tillige med mig
til Guderne; og græder ikke.

(De andre tillaver Offringerne paa Alteret.)

Chor.

En Røst: Saa dællig! en anden Røst: Saa ung!
en anden: Saa lyk! en anden: Saa elsværdig!
alle. Frelsfærdige Guder, hvil skal hun
være den graadige Dods Rob
og Bytte!

En Røst: Det deylige Aslyn, og den behageli-
ge Smill,
en anden: De smukke Dynes Glans,
alle. Ach, medlidende Guder! hvorfore
skal de altid fremdeles skules
for os?

(Alcestes staaer op, og Hof-Damerne holder hende; Hun
nærmer sig til Alteret, og brænder Røgeler.)

Alc. Vesta, tu che fosti, e sei
 Tutelar mio primo Nume,
 Per tuoi figli i figli miei
 Deh ricevi in questo dì!
 Ed in te trovino, allora
 Ch' io farò fredd' ombra
 errante,
 Una Madre così amante,
 Come quella, che morì!
(torna a federa, e ti copre il volto.)

CORO.

Oh come rapida
 Nel suo bel fiore,
 La vita amabile
 Per lei fuggì!

Ism. Regina ecco i tuoi figli - -

(prendendo i figli, che entrano in Scena, e condudoli ad Alceste.)

Alc. Amati pugni
 Del pudico amor mio, teneri figli,
 Abbracciate La Madre - - ah forte questi
 I notti sono ultimi bacci. In vano
 Mi lusingai d' esser felice un giorno,
 Nel vedervi felici - - Arder le tede
 Io non vedrò ne' vostri
 Lieti imenei. Non udirò la Grecia
 Vantar le vostre glorie,
 E le vostre virtù. Che crudel sorte
 Per una Madre! Il sen m' inonda il petto,
 L' impeto de' tispiri

Alc. *Vesta Du som var oger
min besynderlige Bestyterinde,
Ach antag i Dag mine Born,
til at være dine.*

Dg *lad dem i dig, naar jeg bliver
en kold og omvandrende Skygge,
sinde lige saa liær en Moder,
som hun var, der døde!*

(Hun sætter sig ned igien, og bedækker sit Ansigt.)

Chor.

*O hvor hastig
forsvandt Livet,
i sin beste Flor,
for dig elskværdige!*

Isin. *Dronning, her ere mine Born :: :*

(Hun tager mod Børnene, som kommer ind paa Skue-
Pladsen og fører dem til Alcestes.)

Alc. *I skære Pande
paa min kyndiske Kierlighed, I skære Born, om-
favn eders Moder :: : Ach maaskee ere disse
de sidste Rys. Jeg smigrede mig forgiveves
om at blive engang glad, ved at
see eder lykkelige :: : Jeg faaer en
Blussene at see, ved eders glædelige
Bryllupper. Jeg faaer en at høre, at
Grækenland roeser eders Dnyder. Hvilken
grum Skæbne for en Moder! mit Hierte
bloder i mit Bryst;
De heftige Sufke quæler Ordene*

Mi soffoga gl' accenti ; ed all' aspetto
 Di si fiero destin , di tanti affanni ,
 Timorosa , smarrita
 Par che l' anima mia fugga la vita .

Eum. Ah mia diletta Madre !

A/p. Ah Madre amata !

Eum. Oh Dio ! mi baci , e piangi ?

A/p. Oh Dio ! m' abbracci ,
 Cara Madre , e sospiri ?

Eum. E vuoi lasciarmi ?

A/p. E abbandonarmi vuoi ?

Eum. E parli di morir ?

a 2. Miseri noi !

Eum.

Asp.

Eum.

Asp.

Eum.

Asp.

begge.

Eum.

Eum. Rasserena i mesti lumi ,
 Cara Madre , per pietà !
 Ah ! Se mai tu n'abbandoni ,
 Ah di noi che mai farà !

Alc.

Alc. Figli , diletti Figli ! Oh Dio ! Pur troppo
 Hò da morire . In vano
 V' affolate al mio seno , e mi stringete
 Colle braccia amorose - - Oh come presto
 Questi nodi soavi
 Sciolti saran ! Quella pietà , quel pianto
 Più giovarmi non può . Venite , andiamo }
 (s' alza .)

Al Genitore . a lui vi fidi , a lui
 La moribonda Madre

(s' incammina , poi si ferma .)

Vi raccomandi almen . Ma qual m' affale :
 Nuovo atroce pensier , che in ogni vena
 Un ribrezzo mortale

Scor.

for mig; Og naar jeg betragter min grumme
Skæbne, og alle mine Bekymringer, saa bli-
ver min Siel forskrækket og forvirret, og det
forekommer mig som den vil undflye Livet.

Eum. Ach min elstie Moder!

Asp. Ach min fædre Moder!

Eum. O Gud! du knæsser mig, og græder?

Asp. O Gud! du omfavner mig,
fædre Moder, og du sækker?

Eum. Og du vil forlade mig?

Asp. Og du vil slæse Haanden af mig?
begge. Vi eländige!

Eum. Stil dine bedrevede Dynnes Graad,
fædre Moder, for Himmelens Skyld!
Ach! dersom du forlader os,
Ach! hvad skal der da blive af os.

Alc. Barn, I allerfæreste Barn! O Gud! Jo,
desværre Jeg maae doe. Det er forgivernes at
I trækker eder op til mit Bryst, og at I
flemmer mig i eders færlige Arme . . .
O hvor hastig vil ikke disse sode Haand
blive oploste! Den Medvink og den Graad kan
en meere hielpe mig: Kommer, lader os gaae
(saaet op.)

til eders Fader: til ham maae i det ringeste,
eders døende Moder betroe og anbefale eder.

(Hun gaaer, men staarst.)

Men hvad for en me og føl Tanke
indsalver mig, som foraarsager mig
en dødelig Rædsel

ATTO SCECONDO.

Scorrer mi fà? Piangete, ah sì! piangete,
 Innocenti fanciulli; io v' abbandono
 Con incerte speranze
 Ad un amor, ch' esier potrebbe spento
 Col volgere degl' anni. Eccovi servi
 A una Madre - - Ah qual Madre!
 Madre solo di nome: Eccovi elposti
 All' invidia, a' sospetti, agl' odi, a tanti
 Di regno, e gelosia ciechi consigli,
 Non avete più madre, amati figli.

Ah per questo già stanco mio core
 Sono, o cari bambini amorosi,
 Tanti dardi, quei languidi sguardi,
 Che girate sì teneri a me.
 Gia vi sento turbarmi i riposi,
 Quando afflitti, smarriti, dolenti
 Voi direte: Ah la Madre dov' è?
 Ah la Madre! la Madre morì!
 E' il più fiero di tutti i tormenti,
 Lo staccarsi da' dolci suoi figli,
 E lasciarli fra tanti perigli;
 E lasciarli in pianto così.

(parte co' Figli.)

CORO.

Oh come rapida,
 Nel suo bel fiore,

i hver en Blods-Alare? I græder, Ach ja!
 I græder, I ukyldige Børn; jeg forlader
 eder mid et uvist Haab
 til en Kierlighed, som kan blive udslukket
 med Alarenes Forandringer. Saa bliver I
 Eienere af en Moder - - - Ach hvilken en
 Moder! En Moder allene af Davnet. I bliver
 underkastede Awind, Mistanke, Had, og mange
 Regiere-Syges og misundelses blinde Raad.
 Da har I ingen Moder mere, I elste Børn.

Ach! I kære og kærlige Børn:
 De bedrøvede Øyekast, som I med
 sin Ømhed henvender til mig, ere
 lige saa mange Piile for mit ud-
 mattede Hjerte.

Jeg fornemmer alcrede, at I vil for-
 syurre min Røe, naar I bliver ilde
 behandlede, forlodte og kummer-
 fulde; og da vil I sige: Ach hvor er
 vores Moder? Ach vores Moder!
 vores Moder er død!

Det er den grunimeste af alle Plager,
 at forlade sine kære Børn, eglade
 dem blive tilbage i saa mange Far-
 ligheder, og efterlade dem saaledes
 arædende.

(Hun gaaer med Børnene.)

Chor.

O! hvor hastig
 forsvant Livet

ATTO SCECONDO.

La vita amabile
 Per lei fuggì!
 Qual Rosa tenera,
 Che in sull' albore
 Gelido Borea
 Inaridì. (partono tutti)

Fine dell' Atto secondo.

ATTO TERZO.

SCENA PRIMA.

Vestibulo del Pallazzo Reale, da cui,
 fra gli spazi delle colonne, si scopre
 la Citta.

Admeto, e Evandro con fretta da diverse parti.

Adm. Ah mio fido!

Evan. Ah mio Re!

Adm. D' Alceste il voto
 Rivocarsi non può.

Evan. Non puoi tu stesso
 Morir per lei.

Adm. Non lo consente il Cielo.

Evan. E muto il Nume. Oh sorti
 Per noi troppo funeste!

Alceste

i det beste Flor
for hende, den elskværdige!
Som en spæd Rose,
der i Dagningen
forvisnes ved
den kolde Norden-Bind.

(de gaar alle.)

Ende paa den anden Act.**Den Tredie Act.****Første Scene.**

En Førgaard i det Kongelige Slot,
hvorfra man, igjenne i Abningerne
imellem Støtterne, seer Staden.

Admetus og Evander begge uilende
hver fra sin Side.

Adm. Ach min troe Mand!

Evان. Ach min Konge!

Adm. Alcestis Loste
fan en kaldes tilbage.

Evان. Du fan en en selv
dse for hende.

Adm. Himmelien tijstæder det en.

Evان. Guden er stum. O alt for
ulykkelig Skæbne for os!

Adm. Alceste à da morir.

Evan. Perdiamo Alceste!

Adm. Tu piangi, Evandro amato,
 E n' ai ragion; ma il mio dolor misura
 Dal tuo flesio dolor. Vedi, a qual pena
 Mi condannan gli Dei: Morir non posso
 Per chi more per me: La vita abborro,
 E m' è chiuta la tomba. Ad ogni istante
 De' miei miseri giorni
 Raminenterò della perduta Alceste
 La fede ta, l' amo: e,
 La virtù, la costanza; in ogni oggetto
 Mi fingerò la tua beltà, quel dolce
 Amabil l' guardo, quel toave rito
 Quel modesto rossor. Più vive ancora
 Queste fiere memorie avro p' elenti
 Nel tembiante de' figli; e dovrò sempre
 Abbracciarli piangendo?
 Sospirando bacciarli? - - Ah qual contrasto
 D' opposti affetti! - - Ah quale
 Di tenerezza, di pietà, d' onore
 Lunga vicenda, e amara
 Ad un Sposo, ad un Padre il Ciel prepara!

Misero! e che farò?

E come, e con qual cor
 I figli abbraccierò?
 Che in tanto su : rigor
 Mi serba in vita ancor
 La barbara pietà
 Del Ciel tiranno

Misero!

Adm. Alcestes skal doe.

Evan. Skal vi miste Alcestes!

Adm. Du græder, farere Evander, og du har Aar-sag dertil; Men dom selv efter din egen Sorg, hvor stor min kan være. Seer du, til hvilken en Kummer Guderne fordemmer mig: Jeg maae en doe for den, som deer for mig: Jeg har Alskye for at leve, og Graven er tillukt for mig. Hvert Øyeblik af mine elendige Dage maae jeg erindre mig Alcestis Troestab, Kicer-lighed, Dyn, og Bestandighed, og at jeg har misst hende; Talt hvad som kammer mig for Øye, vil jeg forestille mig hendes Deylighed, hendes indtagende og elskværdige Øyekast, hendes høde Smil, og hendes blusferdiae Rødme. Jeg faaer endog disse grumme Erindringer mere le-vende og nærværende for mine øyne i Boene-nes Ansigtter; og skal jeg da altid grædende omfavne dem og kyssé dem sukkende? Ach hvilken Stridighed imellem de ulige Sinds Bevaegelser! Ach hvilke langvarige og bitre Afsverlinger, af Omhed, Medhynk og gruelse tilbereder Himmelnen for en Gemal og for en Fader!

Jeg elendige! Og hvad skal jeg gøre!
Og hvorledes, eg med hvilket Hertete
Skal jeg omfavne Bornene?
Da den tyranniske Himmelns
Barbarske Medlidenshed,
end og i sin saa store Grumhed,
sparet mig i Live.

Misero! e con qual cor
 Io li consolerò!
 Che mai risponderò
 Quando bagnati in lagrime
 La Madre al genitor
 Rammenteranno!
 La Madre . . . Ah che dolor;
 Mi chiederanno

Nò, si atroce costanza a tanta pena
 Non trovo in me; nel prelagirla, io sento
 Inorridirmi il core - - In quale abbisso
 Dal sommo de' contenti
 Caddi in un dì! - - Voi m' invidiate, o
 Numi,
 La mia felicità! Troppo il mio stato
 Era simile al vostro
 Col possesso d' Alceste - - e intanto, oh Dio!
 Come potrò vederla
 Spirarmi in braccio . . . e de' begl' occhi suoi
 Adombrai si la luce - - e in quel bel volto,
 E in quel bel sen freddo spiegar si, e nero
 Il livido di morte! Ah già veloce
 Fugge il momento, e questa a me si appresta
 Scena d' orror! Misero me! che veggo!

(guardando dentro la Scena.)

Eccola; oh vista! Oh crudeltà! S' avanza
 Vaccillante, languente,
 E à leco i figli - - e vicne
 Agl' ultimi congedi
 La mia, ah non più mia! fedel consorte;
 Oh Alceste! Oh Figli! Oh divisione! Oh
 morte!

SCE-

Jeg elændige! Døg med hvad Hierge
 skal jeg kunde trøste dem!
 Hvad skal jeg vel svare,
 naar ce med nedstemmende Taare
 erindrer deres Fader
 om deres Moder!
 Døg naar de vil soørge mit om
 Mødren . . . Ach hvilken Deal!

Ney, saa grum en Standhaftighed i saa stor
 en Kummer finder jeg en hos mia; jeg føler at
 mit Hierge gnser af Skræk, ved at forestille mig
 det . . . I hvilken Afgrund saldt jeg paa en
 Dag fra Spidsen af Hornohelserne! O Guder,
 I har misundt mig min Lykhalighed!
 Min Stand var eders alt for liig, ved det at
 jeg eyede Alcestes . . . og imidlertid, O Gud!
 Hvorledes skal jeg kunde see hende
 doe i min Aein . . . og at hendes Ønnes
 Glæds skal formerkes . . . og at Dodens
 Kulde og dens sorteblege Farve udbreder sig paa
 det deilige Ansigt og paa det smukke Bryst!
 Ach det Øyeblik kommer snart, og detie græs-
 felige Oprin tilberedes mig! Jeg elændige! hvad
 ser jeg! (han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)
 Der er hun; O hvilket Syn! O Grusomhed!
 Hun nærmer sig vaktende og afmægtig,
 og hun har Bernene med sig . . . Og min
 trofeste Gemahlinde, Ach hun er en mere min!
 hun kommer for at tage den sidste Affeed;
 O Alcestes! O Bern! O Skilsmissé! O Død!

SCENA SCECONDA.

Alceste sostenuta da Ismene; Eumeo, Aspasia; seguito di donne, e detti; indi Numi infernali.

Alc. Sposo, Admeto, idol mio! ecco il momento
Che da te mi divide, e che le nostre
Amabili catene
Scioglie per sempre. Intorno a me sdegnosa
Gira l' ombra di morte,
Che il ferro stringe, alza la destra, e accenna
Vibrare il fatal colpo. In breve Alceste
Gelida spoglia in freddo marmo atcosa
Non sarà più Madre, Regina, e sposa.
(vien collocata a sedere.)

Adm. Oh strazio!

Evan. Oh crudel voto!

Ism. Oh fedeltà!

Alc. San tutti i Numi, o caro,
Se in questa, che mi ride,
Giovane età, se riamata amante,
Se madre, se Regnante, a tutti avvezza
I piacer della vita, un sol sospiro
Sparsi in fartene un dono - - Ah questo dono
Merita una mercede; eccola: Io chiedo,
Che ad altra sposa in braccio
I nostri amati figli
Non t' abbiano a veder. Se lo prometti,
Se a me lo giuri, a' cari figli, a' Numi,
Chiuderò in pace al sonno eterno i luvi.

Adm. Alceste! Mio tesoro! Ah quel che chiedi,
(Accostandoli a lei, con impeto di passione)

Anden Scene.

Alcestes, som støtter sig ved Ismene; Eu-
melus, Alspasia; Folkestab af Hoffs
unge Fruentimmer; Derefter
Selvedes Guder.

Alc. Min allerfierreste Gemal, Aldmøte, nu er det
Hoeblit krammen, som adskiller mig fra dia, og
som for evig oploser vores kærlige Egektabs
Baand. Dødens vrede Skæge
sværer omkring mig, den har Engelen sat,
oploster Haanden, og visser at ville give det
dodelige Hug. Inden fort End skal Alcestes
dode Legeme skules i foldt Marmor, og en
længere være Moder, Dronning og Gemahinde
(man hælper hende til at sidde.)

Adm. O hvilken Smerte!

Evan. O grusomme Lotte!

Ism. O hvilken Trefasthed!

Alc. O allerfierreste, alle Guderne veed, om
jeg, i denne min blomstrende Alder
og som en igjenelket Elskerinde,
Ja som Moder og Dronning, og vant til alle
Livets Forøvelser, har udøst et eneste Suk
ved at giøre dig denne Forering = = = Ach
denne Gave fortienner en Belønning; her da:
Jeg forlanger, at vores elskte Born ey maa saae
dig at see i en anden Gemalindes Arme.
Dersom du lover det, dersom du vil svørge
mig, de elskre Born, og Guderne det til,
saa vil jeg med Roelighed tillukke mine
Døne for den øvige Sovn.

Adm. Alcestes! Min Stat! Ach det, som du begierer,
(han nærmir sig til hende med hæftig Kærlighed.)

E mio facio dover. Sì, lo prometto;
 L'adempirò; lo giuro
 A' Numi, a te. Te sola, Alceste, amai,
 Mentre vivesti; estinta
 Sempre t'adorerò. Questi tuoi Figli
 Saran soli i miei figli. Ogni contento
 Fugge da me col tuo morir; mi resta
 Pianto, lutto, dolor, che fine avranno
 Col finir de miei giorni - - e, oh me felice!
 Se a ricondurmi a te nella serena
 Placida sede alle bell' alme cletta
 Questo dolce momento il Ciel m' affretta.

Alc. Vieni dunque, e ricevi
 Dalla man della sposa
 Questi, che a te confida,
 Pegni diletti, - - e prendi
 L'ultimo Addio.

Adm. L'ultimo!

Alc. Ah sì - - -

Adm. Mi sento
 Da una piena d'affanni
 Sconvolto il core.

Alc. Aspasia, Eumelo, oh care
 Parti di questo seno,
 Pensate a me; venite
 Sovente alla mia tomba,
 Ornate la di fiori. (Ombra amorosa
 Vi girerò d'intorno.) e della vostra
 Povera Madre il memorabil voto,
 La fedeltà, l'amore
 Rammientate tal volta al Genitore.

er mig en hellig Pligt. Ja jeg lover det,
jeg skal opfylde det ; det sværger jeg baade
dig og Guderne til. Jeg har elsket dig allene,
Alcestes, imens du levede ; Jeg skal altid til-
bede dig, naar du er død. Disse dine Born
skal allene være mine Born. All Glæde finder
bort fra mig ved din Død ; Jeg har intet an-
det tilbage end Graad, Sorg og Smerte, som
ikke endes uden med mine Dage = = = og, O
hvør var jeg lykselig ! dersom Himmelnen vilde
hafte med det sode Øyeblik , og føre mig til
dig, til det behagelige og roelige Opholds-Stæd
for de udvaldte gode Siele.

Alc. Saa kom da , og annam
af din Gemalindes Haand
disse kære Vandter , som hun
ansortroer dig, = = =
og tag imod det sidste Farvel. !

Adm. Det sidste !

Alc. Ach ja = = =

Adm. Jeg føler
at mit Hjerte
er færdig at at bryste af saa overvættet Kummer.

Alc. Aspasia, Eunicle , O I kæreste
Deele af dette Hjerte,
Tanker paa mig ; kommer
øste til min Grav ;
udziirer den med Blomster. (Jeg skal som en
kærlig Skygge føeve om eder.) Og ihukom
eders Fader undertiden om eders elændige
Moders erindringsværdige Lovste,
og om hendes Trofasthed og Kærlighed.

ATTO TERZO.

Cari figli, - - Ah non piganete:
 Tutto il suo tenero affetto
 Vi promette il genitor.

Adm. Cari figli - - Ah voi farete
 Il conforto, ed il diletto
 Soli voi di questo cor.

Alc. Ti consola - - oh Sposo - - amato.
(languidamente.)

Adm. Troppo è barbaro il mio Fato!
a 2. Ah mio bene, in tal momento
 Sol in' affanna il tuo dolor.

(Alceste cade in deliquio.)

Adm. Che acerbo tormento!

(Dopo averla guardata, sianianando per la
 Scena.)

Che strazio! Che Morte!
 La dolce consorte
 Vidersi rapir!
 L'esempio son io,
 Di quanto si possa
 Da un misero oh Dio!
 Vivendo soffrir.

Numi! Amici! Ah chi m'aita!

(s' accosta ad Alceste.)

Alc. Sposo - - Figli - - Ah mentre è in vita
(rissorge alquanto.)

Abbracciate Alceste ancor.

(s' avvanzano per abbracciarla ma sotto sbigottiti da
 un suono spaventevole, che si sente dentro la
 Scena.)

Ma

Ricere Born . . . Ach græder ikke:
Eders Fader lever eder
al sin omme Ricerlighed.

Adm. Ricere Born . . . Ach J s k l vare
Dette mit Hertes eeneste
Trost, eg Foruohelse.

Alc. Giv dig til Freds . . . D elskie . . . Gemal.
(afmægtig.)

Adm. Min Skæbne er al for grum!
begg.: Ach nun Stat, i sligt et D y: blif
bekymrer miq din Sorg allene.
(Alcesies falder i Besvimmelse.)

Adm. Hvilkens bitter Pine!
(Efterat have betragtet hende, og jamrende sig omkring
paa Skue-Pladsen.)

Hvilken Ulykke! Hvilen Ded!
at see sin ricere
Gemalinde bortrives fra sig!

D Gud! Jeg er et Exempel
paa, hvormeget en elændig
kan udstaae
memens han lever.

Guder! Venner! Ach hvem hielver mig!
(Han nærmmer sig til Alcesies.)

Alc. Min Gemal . . . Mine Born . . . Ach om-
favner endnu en Gang Alcesies, me-
dens hun er i Livet.

(De nærmmer sig for at omfavne hende, men de bliver
hænge ved en forsækketig Lyd, som høres inden
for paa Skue-Pladsen.)

Adm.)

Evan.) a 3. Ma qual suono di voci tremende,
Ism.)

Qual caligine involta di tenebre
Ci sorprende, ci copre d' error!

(Alceste torna a cadere in deliquio.)

(Entrano i Numi infernali a poco a poco, e s' oscura un poco la Scena.)

Adm. Quant' ombre!

Evan. Quante larve!

Adm. Di terribile aspetto!

Evan. Di sembianza feroce, e minacciosa

Adm. Che avverrà?

Ism. Che vorranno?

Eum.) Ah Madre! - -

Afp.)

(Vedendoli avvicinare alla Madre.)

Adm. Ah Spòia!

Un Nume infernale.

(s' avvicina ad Alceste con gli altri.)

Vieni Alceste; il tuo voto rammenna;

Mai la Parca sospese sì lenta

Il severo suo fiero rigor.

Alc. Ahimè! Chi mi riscuote! - -

Chi mi scioglie da quella

Stupidezza di sensi, in cui languiva

Priva d' ogni dolor, tranquilla, e muta?

Qual gente mi circonda? Ah son perduta!

(voltandosi, e vedendo i Numi infernali.)

Nume infernale.

Perche ti trattieni?

Sei vittima a Dite. (ad Alceste.)

Fer-

Adm.)

Evan) alle 3. Men hvilken en fortækkelig End,
Jsm.)

Hvad for et fælt Mørke over falder
os usforvarende, og strækker os!

(Alcestes falder igien i Besvindelse)

(Helvedes Guder kommer nogle efter nogle, og
Slue-Pladser formærkes noget.)

Adm. Hvor mange Stygger!

Evan. Hvilke mange Spogelser!

Adm. Hvor forfærdelige seer de ud!

Evan. Hvilke grusomme og truende Gestalter!

Adm. Hvad mon her skal blive af?

Jsm. Hvad mon de vilde?

Eum.) Ach Moder! - - - (Da de seer dem nærmre sig til
Afp.) Ach Moder! - - - (Da de seer dem nærmre sig til
Moderen.)

Adm. Ach Gemalinde!

En Helvedes Gud.

(nærmer sig tillige med de andre til Alcestes.)

Kom, Alcestes, husk dit Löste;
aldrig har Parcerne nogen Tid
opsat deres grumme Dom saalænge.

Alc. Ach! hvem oppaagner mig! - - -

Hjem befrier mine Sandser fra
Den Dorfhed, hvori jeg lage i Dvale uden
Følelse af Smerte, og roelig og stum? Hvad
for Folk omringer mig? Ach jeg er forloren!
(I det hun vender sig og seer Helvedes Guder.

En Helvedes Gud,

Hvi sover du længere?

Du est Plutonis Offer. (til Alcestes.)

Adm. Fermatevi; udite:
 Saziatevi, o Dei,
 E seco rapite
 Un Sposo amerofo,
 Che senza di lei
 No, più non vivrà.

(con sfmania.)

Nume Inf. Non è più permesso;
 Non v' è più pietà.

Adm. Ma almeno un istante.

Alc. Ma - - ancora - - un amplesso.
(languidamente.)

Nume Inf. Non è più permesso
 Non v' è più pietà.
 Vieni. (va per prendere Alceste.)

Adm. Ah barbari!

(Snuda la spada, e va contro i Numi)

Nume Inf. Affrena, (voltandosi con Maestà.)

Tenerario Mortale,
 Lo sconsigliato ardir, che ti trasporta.
(prendono Alceste.)

Alc. Figli - - Addio - - Sposo - - addio - -
(venendo portata via.)

Adm. Moro. (cade tramortito, ed è portato dentro.)

Alc. Son morta.

SCENA TERZA.

Evandro Ismene, parte de' cortigiani d' Admeto,
e delle Damigille d' Alceste.

Una Voce. Morì.

altra. Non vive più.

Adm. Bier dog; hører:

Mætter eder, o Guder,
Og bortfører tillige med hende
En kærlig Gemal,
som uden hende
ey vil leve længere.

(med et oprett Sind.)

Hel. Gud. Det er en længere tilladt;

Der er en Medlidenhed meere.

Adm. Men i det ringeste et Dyeblit.

Alc. Men :: endnu - et - Favnetaq.
(afsmægtig.)

Hel. Gud. Det er ey længere tilladt;

Der er ingen Medlidenhed
meere.

Kem. (han gaaer for at tage Alcestes.)

Adm. Ach I Barbarer!

(han blottet kaarden, og gaaer imod Guderne.)

Hel. Gud. Styre din ubesindige (vender sig med Majestet.)

Dristighed, du forvoerne

Menneke, som overüller dig. (De tager Alcestes.)

Alc. Born, :: : Farvel :: : Gemal :: : Farvel :: :
(da hun bliver baaret bort.)

Adm. Jeg dser. (han falder i Asmagt, og bliver baaret ind.)

Alc. Jeg er dod.

Tredie Scene.

Ervander, Ismene, endeel af Admetis Hofs-
Mænd, og Alcestis Hofs-Damer.

En Rost. Hun døde.

en anden. Hun lever ikke længere.

Evan. Fra quelle larve
S' ascole, ci dispare.

Ism. Io gelo - -

Evan. Io tremo - -

Ism. Di terror.

Evan. Di spavento.

a 2.) Oh noi dolenti!

a 2.) Chi ci soccorrerà! - - chi ci conforta!

CORO.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta Alceste.

Coro nella Città in lontano.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste è morta.

Ism. Morte trionfa, e altera
Il vanto di beltà,
L' esempio d' onestà
Seco sen porta,

CORO.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta Alceste.

Coro nella Città in lontano.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste è morta.

Ogni

Evan. Hun blev skjult blandt disse
Giengangere og forsvandt.

Ism. Jeg gysør = :::

Evan. Jeg skælver :: ::

→ Ism. Af Skæf.

Evan. Af Angest.

begge. (O vi jammerfulde!

(Hvem skal hielpe os! :: :: Hvem skal
troste os!

Chor.

Græd, o Fæderneland, o Thessalien,
Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fæderneland, o Thessalten,
Alcestes er ded.

Ism. Døden triumpherer, og med Stolthed
fører Skionheds Nøs,
og Erligheds Exempel
bort med sig.

Chor.

Græd, o Fæderneland, o Thessalien,
Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fæderneland, o Thessalien,
Alcestes er ded.

Evan.) a 2. Ogni virtù più bella
I.m.) Con lei da noi partì.
 Punirci ah voi così
 Numi voleste!

CORO.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è mor-
 ta Alceste.

Coro nella Città in lontano.
 Piangi, o Patria, o Tessaglia, è mor-
 ta Alceste.

SCENA QUARTA.

*Admeto con seguito de' Cortigiani, che lo cir-
 conda, per difararlo; Eumeo, Aspasia, e
 l' altre Damigelle d' Alceste, e detti.*

Adm. Lasciatemi, crudeli; in van sperate
 (viene difarmato.)
 Impedirmi il morir. S' oppone in vano
 A' miei disegni il Cielo. E' morta Alceste;
 Fia vita diventa
 Un supplizio per me. Come potrò
 Di queste odiose mura
 L' aspetto sopportar! Girar lo sguardo,
 Ne più vederla! Andar volgendo il passo,
 E incontrar da per tutto
 Solitudine, e lutto! - - Ah! chi mi toglie
 (con impeto.)

Eren
Jsm.) begge. Alle de sinulleste Dyder
git bort fra os med hende.
Ach J Guder, J har vildet
straffe os saaledes!

Chor.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien,
Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien,
Alcestes er død.

Fierde Scene.

Admetus med Sølge af Hof-Mænd, som
omringter ham, for at giøre ham væben-
lös; Eumelus, Aspasia, og de andre
Alcestis Hof-Damer, og de forrige.

Lader mig være, J grusomme; J haaber for-
gives at forhindre (han bliver gjort værgelos.)
mij i at doe. Himlen sætter sig forgives
imod mit Forsæt: Alcestes er død; og Livet
bliver mig en Pine: Hvorledes skal jeg kunde
udstaae at see paa disse for mig her esterdays
fædsmelleige Muure! og see mig om,
og en see hende hende meere! og omvante, og
ikke finde andet overalt, end
Ensomhed og Sorg! Ach! hvad forhindrer
(med Hæftighed.)

ATTO.TERZO.

Di sottrarmi morendo

A un destino sì rio !

E il peggior de' viventi; e l' odio "mio.

Ism. Ah Signore - -

Evan. Ah mio Re - -

Adm. Scostati; taci;

Lasciami per pietà.

Ism. Ma questo Regno - -

Evan. Ma questi figli - -

(presentandogli i figli, che avanti a lui
s' inginocchiano.)

Adm. Ismene, Evandro, oh Dio!

Di strazziarmi cessate - - Io non hò in mente,

Non hò nel cor altri che Alceste; e voglio
Riunirmi con lei.

(appoggiandosi ad una Scena, e coprendosi il
volto.)

Ism. Ma qual fiammeggia (lampeggio.)

Improvviso balen !

Evan. Qual ampio lume

Le Nubi accende !

Adm. Ah nella tomba istessa

Coll' adorata sposa

Ch'uso io farò. La seguirò fedele

Nel soggiorno felice,

Che a' giusti, ed agli Eroi il Ciel riserva.

(Impetuoso in atto di partire; nel qual tempo com-
parisce non veduto da lui sopra nuvole Apollo.)

Evan. Ferma. (lo trattiene)

Ism. Aspetta.

Adm. Che fu ?

Evan. Rimira.

Ism. Osserva.

mig i at unddrage mig for saa haard
en Skæbne, ved at dse! Det er det elcen-
diaste Liv, nogen kan leve; jeg hader det.

Jsm. Ach Herre! - - -

Evan. Ach min Konge! - - -

Adm. Gaae fra mig; tie;

Lad mig være for Himmelens Skyld.

Jsm. Men dette Kige - - -

Evan. Men disse Horn.

(han viser ham Bornene, som falder paa Knæ
for ham)

Adm. Ismene, Evander, O Guder! Holder op med
at sonderlide mit Herte - - Jeg har intet andet
i mit Sind, Jeg har intet andet i mit Herte
end Alcestes; og jeg vil foreenes med hende.

(Han holder sig op til Siden af Skuepladsen, og
bedækker sit Ansigt.)

Jsm. Men hvad er det (det lyner.)

for en uvendtet Lynild som blinker!

Evan. Hvad er det for et meget klart skin,
som antænder Skyerne!

Adm. Ach jeg skal blive indsluttet i en og
samme Grav med min tilbedelige Alcestes.

Jeg skal med Trofasthed folge med hende
til de Lyksalige Boliger, som Himmel bevarer
for de Retfærdige, og for Helte.

(Hæstig i det han vil gaae; i samme Liid sees Apsl.
lo paa Skyer, som Admetus ey har set.)

Evan. Gie. (holder ham tilbage.)

Jsm. Giv.

Adm. Hvad er der?

Evan. Betragt.

Jsm. See dog.

SCENA ULTIMA.

*Apollo, indi Alceste, che scende dalle Nuvole,
e detti.*

Apol. Admeto, in Cielo ancora
Il tuo misero affanno
Destò pietà: Della fedel tua Sposa
Il magnanimo voto
Piacque agli Dei. Son degni
Due sì teneri amanti
D'una sorte miglior. In terra un giorno
Se m'accogliesti, il maggior premio ottieni,
Che dal favor celeste
Sperar possa un mortal: ti rendo Alceste.

(s' apron le nuvole dalle quali Alceste scende, indi
Apollo sparisce.)

Adm Ah mia vita - - (corre ad incontrarla.)

Alc Ah mio ben - -

Adm Vivi - -

Alc. T'adbraccio!

Adm. Oh portento!

Alc. Oh stupor!

Adm. Oh me felice!

Alc. Oh cari figli!

Oh diletto consorte! e pur di nuove
Tutti vi stringo al seno!

(abbracciandoli tutti.)

Adm. Oh Ciel pietoso!

Oh benefico Nume!

Oh fausto Di! - - Festeggi

L'inaspettato evento

Il Regno mio; s'appresti

Solenne sacrifizio; e i primi, o cara,

Den sidste Scene.

Apollo, derefter Alcestes, som kommer ned af Skyerne og de forrige.

• Apol. Admete, din elendige Kummer har endog opvakt Medynk i Himmelnen; Dia tree Gemahlindes høymodige Øste har behaget Guderne. To saa vrimme elskende ere en bedre Skiebne verd. Efterdi du en Dag tog vel imod mig paa Jorden, saa erlanger du nu igien den største Belonning, som nogen Øsdelig har fundet haabe af den himmelske Gunst: Jeg giver dig Alcestes igien.

(Skyerne aabner sig, af hvilke Alcestes nedstiger, derefter forsvinder Apollo.)

Adm. Ach mit Liv = = =

All. Ach min Skat = = =

Adm. Du lever = = =

All. Jeg omfavner dig!

Adm. O Ferntegn!

All. O Forundring!

Adm. O jeg lyksalige = = =

All. O E ære Born!

O E ære Gemahl! og kan jeg da igien
trykke eder alle op til mit Bryst!

(Hun omfavner dem alle.)

• Adm. O Medynksomme Himmel!

O misfundelige Gud!

O lykkelige Dag! = = = Mit Rige skal helligt
holde denne usforventede lykkelige Hendelse;

Lad, et høytideligt Offer blive tillavet.

Og lad, o E ære, dine første Tanker og mine

forste

ATTO TERZO.

Pensieri tuoi, i primi voti miei
In si lieta fortuna abbian gli Dei.

CORSO.

Vivi a noi con lieta sorte
Donna eccelsa, a cui sul trono
Altra Donna egual non fù
Bella, e casta, e saggia, e forte,
Tutte in te congiunte sono
Le bellezze, e le virtù.

FINE.

Errore di stampa.

Pag. 62. la linie 30. si legge il pianto, in
vece di: il petto:

forste Løster , for saa glædelig en Lykke,
tilhøre Guderne.

Gjor.

Lev du for os med en glad Skæbne,
Du vpperlige Fruentimmer , sem
en har haft Liige paa Thronen.
Derlig kunde, dydig og bestandig!
Ja alle smukke Dyder
ere foreenede i dig.

Ende.

Erhfeil.

Pag. 27. den 28de Linie, mit Hierte, løs min
Graad.